

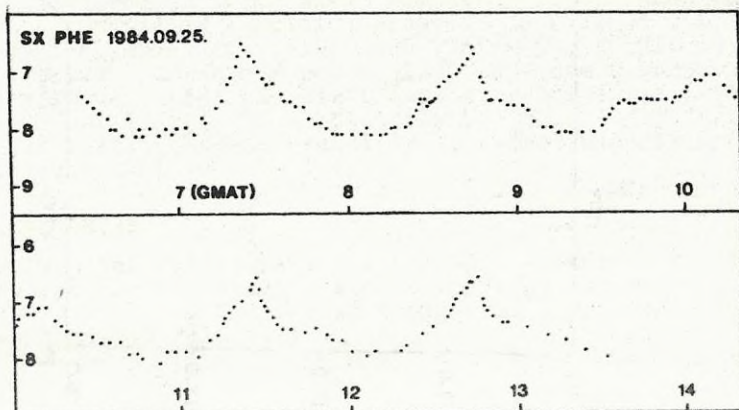
EGY TÖRPECEFEIDA EGÉSZ ÉJSZAKÁS ÉSZLELÉSE

1984. szeptember 25-én elhatároztam, hogy észlelem az SX Phoenicist. John Toone 1981-ben végzett erről a csillagról Tenerifféről, ő négy maximumot figyelt meg. /Eredményeiről a The Salford Astronomer-ben számolt be - Mzs/.

Többször is észleltem ezt a csillagot, de sohasem tudtam egyhuzamban ilyen sok maximumát végigészlelni. A szeptember 25-i újhold tette lehetővé, hogy még az esős évszak beállta előtt végig tudjam észlelni ezt a csillagot.

Észleléssorozatom 8 óra 16 perc hosszú volt, ez idő alatt 183 becslést végeztem az SX Phe-ről, de közben 30 másik változót is észleltem. Sohasem végeztem addig ennyi észlelést egyetlen éjszakán. Mégis úgy gondolom, hogy ez nem "abszolút rekord", úgy emlékszem, Angliában volt valaki, aki ennél több megfigyelést végzett, több fedési változó egyidejű követése révén. Mindenesetre nagyon elfáradtam a hosszú észleléstől és kb. négy órakor feküdtem le, de hatkor már ismét talpon voltam, tanítani kellett mennem.

Munkám végül is öt egymást követő maximum megfigyelését eredményezte, ezekből 81 perces átlagperiódust határoztam meg. A GCVS 79 perces periódust ad meg az SX Phe-re, így az egyezés jónak mondható. A harmadik maximumot nem tudtam pontosan meghatározni, nyilván ez is hozzájárul az eltéréshez. A két utolsó maximum pontosan 79 percre esik egymástól. Általában kétpercenként, de néha - különösen a maximumok körül -

percenként végeztem egy becslést. A csillag észlelése bizonyára jó példa a "vizuális gyorsfotometriára".

COLIN HENSHAW

/ford. Mizser A./

/Zimbabwe/

Változóészlelés binokulárral

Az utóbbi években a binokulárok népszerűsége erőteljes növekedést mutat amatőr csillagász körökben. Jómagam több mint 30 éve használok kis kézi látcsöveket változóészlelésekhez.

Amikor a 40-es években elkezdtem New York-ból észlelni, lehetőségeim csak egy 7x50-es prizmás látcső használatát engedték meg. Amint érdeklődésem egyre inkább a változócsillagok felé irányult, beszereztem az összes AAVSO térképet azokról a csillagokról, melyek elérik, vagy meghaladják a 8^m-s határt. Ez a megszorítás néhány tucat olyan változóra korlátozta programomat, melyek minden időben elérhetőek voltak. Ezzel szemben a katalógusokban sok olyan változót találtam, melyek nem szerepeltek az AAVSO programjában. Megkértem Leon Campbellt, az AAVSO akkori titkárát, becslje meg, mennyire lennének hasznosak az AAVSO programjában nem szereplő változó észlelései. Azt válaszolta, hogy hasznosak lennének, feltéve, hogy amplitúdójuk meghaladja a fél magnitúdót. Ez az "engedmény" további száz csillag programba vételét jelentette számomra. Néhányukhoz már készült AAVSO térkép, másokhoz a Yale és a Boss katalógusok alapján készítettem észlelőtérképet. A későbbiekben rájöttem arra, hogy sokukat felfedezésük és katalogizálásuk óta nem észlelik folyamatosan. Néhány csillagra vonatkozóan a katalógustól eltérő adatokat állapítottam meg /amplitúdó, típus, periódus/.

1951-ben New York egyik elővárosába, Tuckahoe-ba költöztem, ma is itt élek. A lényegesen jobb égi állapotok révén elértem a 9^m-s átlomhatárt 7x50-es és 12x40-es binokulárokkal. A programcsillagok száma is jelentősen gyarapodott. Ahogy a külvárosok urbanizálódtak, az én egem is romlott. Erősebb binokulárokat használtam, így nem kellett programomat csökkenteni.